

flag til denne Sags 2den Behandling indkaldes til Mandag Middag Kl. 1.

Man gif derefter til den eneste Sag paa Dagsordenen, som var:

Fortsettelse af anden Behandling af: Forslag til Straffelov for Krigsmagten.

Det Afsnit, der fattes under Forhandling, var Resten af Lovforslaget med de dertil hørende Ændringsforslag, nemlig §§ 139—199 og Ændringsforslagene under Nr. 91—148.

Formanden (Krabbe): Det gjælder her ligesom ved foregaaende Afsnit, at nogle Ændringsforslag allerebe maa betragtes som bortfaldne paa Grund af Afstemninger, der ere faldne under første Afsnit. Dette gjælder saaledes Ændringsforslagene under Nr. 114, 115, 117, 118, 119, 120, 124, 125, 128, 144, 145 og 146. — Forhandlingen over dette Afsnit er aabnet; den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Sassen): Som de ærede Medlemmer ville bemærke, er det et temmelig stort Afsnit, der nu paa een Gang er sat under Forhandling, og da det dog vist maa erkendes at være ønskeligt, at vi i Dag kunne tilendebringe 2den Behandling af Lovudkastet, vil det være nødvendigt at fatte sig i Korthed. Ligesom jeg selv vil bestræbe mig for at gjøre dette, vil jeg haabe, at de andre Medlemmer i Thinget ville støtte mig heri. — Jeg forbigaar det første af de stillede Ændringsforslag, nemlig Forslaget under Nr. 91, idet jeg overlader Mindretallet, som har stillet det, selv at begrunde det. — Det følgende Ændringsforslag under Nr. 92 til § 140 er en ren Redaktionsændring. — Derefter kommer jeg til Ændringsforslaget under Nr. 93 til § 143, hvilket ogsaa nærmest er en Redaktionsændring. Anledningen til, at man har stillet det, er, at man ikke fandt det passende eller almindeligt i selve Lovbestemmelsen at indføre nogen Motivering af den i Paragrafen indeholdte Bestemmelse. — Ændringsforslaget under Nr. 94 til § 146 er vel noget mere end en Redaktionsændring, men det er dog ikke af nogen principmæssig Betydning. Man har nemlig ment, at det var hensigtsmæssigt i denne Paragraf at fremhæve, at det er en gvaerende Omstændighed, at Krigsfanger ere betroede til de Paagjældendes Varetægt, ligesom at Handlingen er foretagen i egenlyttig Hensigt. Endelig har man troet det hensigtsmæssigt, til Trods for, at der i den borgerlige Lovgivning findes Bestemmelser om Udplyndring af Sig, ikke desto mindre ogsaa at indføre en Bestemmelse derom i den militære Straffelov, da det maa erkendes, at denne Forbrydelse, begaaet af Militære, har en særegen farlig Karakter.

Den kan vistnok i mange Tilfælde medføre betydelig Fare for Krigsmagten, og den kan let medføre Demoralisation, naar den ikke belægges med meget streng Straf. — Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 95 til § 147 skal jeg henvise til Motiveringen i Betænkningen. Kun skal jeg tilføje, at det ikke blot maa siges at være vigtigt at beskytte Indbyggerne i det fjendtlige Land imod Plyndring, og at det derfor af dette Hensyn kan være rigtigt at stærpe Minimumsstraffen noget, men at dette ogsaa kan være hensigtsmæssigt af Hensyn til selve Krigsmagten, da Plyndring, naar den bliver en almindelig Handling, meget let kan demoralisere Hæren. — Ændringsforslagene under Nr. 96, 97, 99, 101 og 102, ere kun Redaktionsændringer, og hermed er jeg færdig med de Ændringsforslag, der ere stillede til Bestemmelserne i 9de Kapitel. — Jeg gaar derefter over til 10de Kapitel og skal begynde med Ændringsforslaget under Nr. 107, stillet til § 157, hvilket, som det vil ses, kun er en Redaktionsændring. — Ændringsforslagene under Nr. 108 og 109 ere ligeledes kun Redaktionsændringer. — Jeg kommer derefter til Ændringsforslaget under Nr. 110 til § 160. Med Hensyn til denne Paragraf har der været en Del Uoverensstemmelse i Udvalget. Et Mindretal, hvortil jeg hører, har foreslaaet at redigere Paragrafen saaledes: „Naar Krigsmænd uden Foresattes Tilladelse enten indtræde i indbyrdes Foreninger, som angaa deres Æjenesteforhold eller politiske Sager, eller møde i Forsamlinger af Krigsmænd for at raadslaa om flige Anliggender, eller naar de, uagtet et af deres Foresatte udstedt særligt Forbud deltage i en politisk Forening af civile Medborgere eller i en politisk Forsamling af disse, til hvilken Indvarslingen ikke har fundet Sted gjennem en dertil kompetent offentlig Myndighed, skulle de, for saa vidt de ikke paa Grund af et Lovstridigt Viemeb have forskyldt større Straf, anses med Fængsel, eller, hvis de ere Officerer, efter Omstændighederne med Embeds Fortabelse“. Man har ved at stille dette Ændringsforslag paa den ene Side erkjendt, at det naturligtvis er nødvendigt, at der gives Myndighederne i Krigsmagten Adgang til at kunne forbyde de Underordnede at deltage i Forsamlinger indbyrdes angaaende deres Æjenesteforhold eller politiske Sager. Man har jo Erfaringer fra andre Lande, hvoraf man kan se, hvor farlige den Slags Foreninger kunne blive for Landets Selvstændighed og for Forsætningen. Spanien afgiver i saa Henseende et overordentlig talende Bevis for, hvilke Banfeligheder der i saa Henseende kunne opstaa for den politiske Frihed. Hvad dernæst angaar den anden Side af Sagen, nemlig Deltagelse i politiske Foreninger eller Forsamlinger, som afholdes af civile Medborgere, maa man dog vist ogsaa erkende, at der er Tilfælde, hvori det kan være hensigtsmæssigt, at de militære Myndigheder